

JENNA
JAXON

KOSIDA
KÕLVATUT
LESKE

Ta on kõrgseltskonna kõneaine...

Originaali tiitel:
Jenna Jaxon
To Woo a Wicked Widow
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või elus või surnud inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Jenna Jaxon
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E07382820
ISBN 978-9949-82-630-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

London, mai 1810

Kuuvalgus tulvas tallidesse, muutes öö säravaks ja sundides leedi Charlotte Fawnhope'i tagasi tõmbuma talli varjusesse. Ta pingutas, et kuulda, kas Graftoni krahvi linnamajast pole kuulda tema isa häält, kuid kõrvadesse kostis ainult päitsemete kõlksatus, kui Edward, tema tallipoiss, juhtis ta kastanpruuni mära ja oma hobuse valguse kätte.

„Oleksid pidanud õpetama mind teda saduldama. Siis ma oleksin saanud sind aidata.“ Ta astus ettepoole, et ratsmed võtta.

„Olen alati siin, et seda sinu eest teha, mileedi.“ Edward naeratas, valged hambad kui välgatus tõmmus ilusas näos, ja kummardus alla, et teda suudelda.

Edwardi soojad huuled hellitasid teda, rahustasid samamoodi, nagu rahustas mehe külge klammerdud lohutav hobuste ja naha lõhn, mis teda ümbritses. See oli koht, kuhu ta kuulus, Edwardi käte vahel. Mitte lord Ramsay, kes oli isa valik ta abikaasaks.

Hobune norsatas ja Charlotte hüppas tagasi. „Me peame teele asuma. Õhtusöök ei kesta väga kaua. Hea õnne korral ei vaata keegi mu tuppa sisse peale mu nõo Jane'i, seega on meil aega hommikuni, enne kui nad teavad, et ma olen läinud.“

Edward noogutas ja pani oma käed kokku, et aidata tal sadulasse tõusta.

Sadulas võttis Charlotte ratsmed ja ootas, kõht elevusest pingul, kuni mees hobuse selga hüppas. „Kas sa tunned teed?“

„Jah, me läheme mööda Great Northi teed kuni Yorkini, siis keerame Manchesteri ja sealt üles Gretna Greeni.“ Ta istus sadulasse. „Esimesed kaks päeva oleme hobustel. Nad ei oota seda. Nad hakkavad tõlda otsima.“ Ta sirutas käe ja pigistas Charlotte'i käsi. „Suudad sa nii kaua ratsa vastu pidada?“

Charlotte noogutas, proovis istuda sirgemalt. Kui ta peab veetma nädala sadulas, et olla koos Edwardiga, teeb ta seda. „Lähme.“

Nad juhtisid hobused valguse käest võlvialuse pimedusse sammu, säilitades vaikust kuni talliderea lõpuni. Charlotte pani vastu tungile üle öla tagasi vaadata, et näha, kas neid jälitatakse. Nad olid olnud ettevaatlikud. Nad saavutavad edu. Ta tõmbas oma musta keebi kaitseks külma tuule eest ümber õlgade.

Noogutuse peale Edwardilt ergutas ta oma hobust ja Bella alustas kiiret traavi. Kapjade kloop-kloop munakivitänavatel rahustas teda. Pärast kuudepikkust planeerimist olid nad lõpuks teel.

Mitu tundi hiljem aeglustasid Charlotte ja Edward tempot veel ühe tollivärava ees. Nad olid läbinud juba neli ja pärast esimest väravat oli Charlotte andnud oma mündikoti Edwardile, et mees maksude eest hoolitseks. Näpistus puusas ja valu reielihases ütlesid talle, et tema keha oli juba hakanud tundma pideva sadulas liikumise pinget. Kui nad lõpuks ööseks peatusid, kahtles Charlotte, kas ta tahab järgmisel päeval jälle Bella selga ronida.

Tema mära, aeglustatud kõnnile, hirnatas ja tollivärava tagant vastas talle teine hirnatuse. Charlotte patsutas ta turja ja vaatas Edwardi poole.

„Tollimees!“ hüüdis Edward, löhkudes öövaikuse. Hetke pärast hüüdis ta jälle, ent ikkagi tulemusteta.

„Ta magab kindlasti nagu surnu.“ Tuul oli tõusnud, sundides Charlotte'i oma keepi tihedamalt ümber tõmbama.

„Tõenäolisemalt purupurjus.“ Edward tuli hobuselt maha, läks tolliputka ukseni ja koputas.

Uks paiskus lahti. Tohutu käsi haaras ta õlgadest ja tiris ta sisse.

„Edward!“ Charlotte viskas ratsmed käest, tõstis oma valutava jala üle külgsadula ja libises maapinnale. Ta pidi Edwardi juurde jõudma. Kui tema saapad tabasid pori, ilmus kaks meest otsekui eikuskilt.

„Ha, käes!“ Nad haarasid ta käsivartest, karedad sõrmed valusalt tema lihasse puurimas.

Kabuhirm sööstis läbi Charlotte'i veenide ja pani tal hinge kurgus kinni. Tal õnnestus siiski edasi-tagasi rabeleda, püüdes end vabaks murda. Ei mingit kasu. Nende suured käed pigistasid teda nagu kruus-tangid, kui nad tõukasid teda tolliputka poole.

„Edward! Appi! Appi, keegi!“ kiljus Charlotte, kui nad teda hoone poole lohistasid. Armas jumal, need oli kindlasti maanteeröövliid. Ta oli kuulnud iiveldama ajavaid lugusid ohtlikest kurjategijatest, kes rändasid teedel, jahtides õnnetuid reisijaid. Charlotte'i magu tõmbles.

Lävel lödvestasid nad oma haaret, et ta uksest sisse lükata. Charlotte keeras ringi ja tõmbas sõrmeküüntega mööda ühe mehe nägu alla.

Mees mõirgas ja tõukas ta majja.

Ta keeras kiiresti teise mehe poole, valmis samasuguseks rünnakuks, kuid peatus, rabatud vaatepildist tema ees.

Kaminas vilkuv valgus tõi nähtavale suurekasvulise mehe, kes hoidis Edwardi pead all tahumatutest plankudest laual, püstol surutud vastu ta meelekohta. Öösärgis ja öömütsis tollimees, silmad pärani, seisis kaminate ees ja põrnitses seda stseeni. Lauast vasakul seisis Charlotte'i isa.

Charlotte'i jalgadest kadus kogu jõud ja ta hakkas põrandale vajuma.

Mees, keda ta oli haavanud, haaras ta käsivarrest ja tõmbas püsti. „Ei, seda sa ei tee. See on kõik, teie lordlik kõrgus. Ainult need kaks.“

Naaldudes oma hõbenupuga jalutuskepile, kinnitas isa oma tumedad silmad temale, suu üksainus kriips õhukeste huulte vahel.

Charlotte'i süda rinnus tagus valusalt. Valgus vilkus, hääbudes tuhmhalliks, kui ta hakkas jälle kokku vajuma. Teadmatuse oleks kindlasti eelistatavam sellele, mida isal oli tema jaoks varuks.

Külm vesi tabas ta nägu ja rinda, sundides ta tagasi teadvusele.

„Sa oled ärkvel, et seda näha, Charlotte.“ Isa torkas savikruusi tollimehe poole, kes pigistas selle vastu rinda, otsekui oleks see kilp. Siis noogutas isa püstoliga mehele.

„Ei! Sa ei tohi teda tappa.“ Charlotte väänas käsivarred mehe haarest lahti ja sööstis relva haarama.

Püstolikülg tabas ta nägu, lüües ta põrandale. Mees tõmbas kuke vinna ja pööras relva Edwardi pea poole.

„Sellel rämpsul oli häbematus püüda võtta seda, mis on *minu* oma.“ Isa hää l värises, raev iga järsu sõnaga tõusmas.

Läbi Charlotte'i väreleva nägemise näis isa nägu hämaras valguses ükskõikne ja hää l tundetu, kui ta alla tema poole vaatas. „Kui sa talle selles kaasa aitasid, on tema verd sinu kätel palju rohkem kui minu omadel.“

„Kui sa tapad ta, pead tapma ka minu.“ Vaadates isa pilukil silmadega, ajas Charlotte end ettevaatlikult põrandalt üles, vihkamine isa vastu nii intensiivne, et see pidi lausa läbi tema naha nõrguma. „Ma räägin igaühele täpselt, mida sa oled Edwardiga teinud. Peerina võid sa olla seadusest kõrgemal, aga kõrgseltskonna tsensuurist sa kõrgemal ei ole. Ma kindlustan, et nad saavad iga detaili tema surma ja meie põgenemise kohta, kuni skandaalivaht su lämmatab. Kui tahad skandaali, isa, siis ma selle ka korraldan.“

Isa naeris, kohendades oma haaret jalutuskepil. „Mõnikord soovin, et sa oleksid mu pärija, Charlotte. Sul on parem mõistus kui Caldwellil ja minust on sinus palju rohkem.“ Ta ohkas ja hõõrus jalutuskepi nappu. „Kahju, et sa oled hakanud määrtsema nagu hull. Ma kahtlen, kas Bedlam sulle meeldib, mu armas. Mulle ei meeldiks sind sinna panna, aga kui sa räägid selliseid ränki valesid, mida muud mul üle jääb?“

Õuduselaine uhtis üle Charlotte'i. Jutud selle kurikuulsa hospitali kohutavatest tingimustest olid teda iiveldama ajanud. Tema käsivarred kattusid kananahaga. Kibe sapp tõusis talle kurku. Pisarad nirisesid mööda põski alla, kui ta vaatas Edwardi poole, kes polnud kogu see aeg liigutanud.

Mees ütles ainult huultega *ma armastan sind*.

Teda ainiti vaadates tõstis Charlotte häält, kuni see kostis sarikateni. „Ma armastan sind, Edward.“

„Vastik möga.“ Isa surus oma huuled kokku, otsekui täidaks tema suud halb maitse. „Ma *peaksin* ka sinu tapma.“ Ta noogutas püstoliga mehele. „Cates.“

„Tollimees!“

Hüüe väljast tarretas kõik paigale.

Armas jumal, päästja. Charlotte avas suu, kuid tema vangistaja räpane käsi löi talle üle suu, enne kui ta karjuda jõudis.

„Tegele oma asjadega, tollimees.“ Isa sõnad olid hakitud, kui ta alla väikese mehe poole põrnitses. „Jäta minu asjad minu hooleks ja sulle saab tasutud.“

Silmad pärani, tollimees noogutas ja suundus vabisevate sammudega ukse poole.

Charlotte löi küünarnukiga oma vangistajale kõhtu, väänates oma keha lahti ja püüdes end vabaks murda. Ta hammustas kätt, mis tema suud kinni hoidis, ja trampis, üritades mehe jalga tabada.

Ulgumine, mille see lurjus taeva poole saatis, oli muusika Charlotte'i kõrvadele. Mees tõmbas kirudes oma käe eemale.

„Appi! Oh, jumal, aidake mind. Keegi!“ Ta karjus nii valjusti, et miski ta kõris rebenes.

„Charlotte!“ Isa löi kepiga vastu lauda tolli kaugusel Edwardi näost, sundides ta tagasi hüppama. „Andrews, jumala pärast, vaigista ta.“

Andrews haaras temast jälle kinni ja pani käsivarre ümber ta kõri. Charlotte peaaegu läkastas mehe kuue hapu leha peale.

Uks paiskus lahti ja sisse astus pikk mees, suur püstol käes ja tollimees tema taga sibamas.

Cates keeras oma relva välkkiirelt ringi, suunates selle võõrale.

Mees, kes näis ruumis üle kõigi kõrguvat, kuuletus talle ja langetas oma püstoli Andrewsiga samale kõrgusele. Vaadates ühelt kogult teisele, jäi ta pilk lõpuks Charlotte'ile pidama. „Mis põrgut siin toimub?“

Mehe tugev käskiv hääл saatis lootusesädeme Charlotte'ist läbi.

„Pole teie asi, sõõr.“ Isa toetus jälle oma kepile, suu kokku surutud. „Makske oma toll ja jätkake oma teed. See on eraasi.“

Võõras, külma eest mässitud sinisesse villasesse ülekuube, peas must viltkaabu, mille äär oli alla tõmmatud, varjutades ta silmi, raputas pead.

„Ma arvan, et mitte.“ Ta noogutas Charlotte’i poole. „Ma kuulsin selle daami karjumist. Ma kuulan ära, mis tal on öelda.“

Andrews tugevdas oma haaret ja Charlotte’i nägemine hakkas jälle halliks muutuma. Tema kõrva lähedal kostis vali terav löök ning teda lämmatav käsivars lödvenes ja langes. Ta köhis ja tõmbas siis sügavalt hinge. Tema isa käsilane lamas ta jalge ees. Nüüd seisis võõras ta kõrval, relv suunatud Catesile. Lootus läbistas taas Charlotte’i rinda.

„Rääkige mulle, mis toimub, preili.“

„Ma pidasin selle hobusevarga kinni,“ sekkus isa, enne kui Charlotte jõudis sõnagi lausuda, „ja tahtsin ta üle kohut mõista, kui teie tulite. Nagu ma ütlesin, on see eraasi.“

„See pole tõsi.“ Charlotte pöördus oma päästja poole, süda tagumas. Ta peab meest veenma neid aitama või muidu Edward sureb. „Mu kihlatu ja mina põgenesime. Mu isa sai sellest teada ja varitses meid siin. Nad tahavad Edwardi tappa.“ Tema süda võpatas väljaõeldud sõnade peale. Ta uuris mehe nägu, palvetades iga oma hingekiuga, et mees usuks teda. Sest kes tahes ta ka oli, tema isale ja ta meestele oli ta võrdne vastane. „Palun, ma anun teid, te peate nad peatama.“